

Γιατί δεν είμαι διεθνιστής.

Γράφει ο Κωνσταντίνος Χολέβας – Πολιτικός Επιστήμων.

Στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ προκλήθηκε διαμάχη για τη φράση της κ. Τζάκρη, η οποία χαρακτήρισε τον Πρωθυπουργό «άπατρι και διεθνιστή». Η επίσημη γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ – και άλλων ομάδων της Αριστεράς- είναι η υπεράσπιση του διεθνισμού. Προσωπικά θεωρώ λανθασμένη και εκτός πραγματικότητας τη συζήτηση περί διεθνισμού.

Χαίρομαι που δεν είμαι διεθνιστής. Και εξηγώ γιατί:

1. Πιστεύω στην αξία και στον ιστορικό ρόλο του έθνους. Ως Έλληνας θεωρώ ότι το ελληνικό έθνος έχει διαχρονική συνέχεια και ικανότητα επιβίωσης μέσα από πολλές δυσκολίες. Διαφωνώ με τους εθνο-αποδομητές, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι δεν υπήρχε ελληνικό έθνος πριν από το 1821. Οι ιστορικές μαρτυρίες είναι πολλές. Ας διαβάσουν τον Κωνσταντίνο Πορφυρογέννητο, τον Ιωάννη Βατάτζη, τον Κύριλλο Λούκαρι, τον Ηλία Μηνιάτη, τον Καποδίστρια κ.α. Το έθνος δημιούργησε το κράτος και όχι το αντίστροφο. Ο Διονύσιος Σολωμός καλεί τους Τριακόσιους του Λεωνίδα να θαυμάσουν τον αγώνα των παιδιών τους, το 1821.

2. Σέβομαι το Σύνταγμα της Ελλάδος, το οποίο κάνει συχνές αναφορές στο έθνος. Χαρακτηριστικά θυμίζω το άρθρο 1, παρ 3: Όλες οι εξουσίες πηγάζουν από τον Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του Έθνους. Ας θυμηθούμε και το άρθρο 16, παρ. 2. Εκεί ορίζεται ως ένας εκ των σκοπών της Παιδείας η ανάπτυξη εθνικής και θρησκευτικής συνειδήσεως.

3. Ο διεθνισμός χρησιμοποιήθηκε από ολοκληρωτικά καθεστώτα για να δικαιολογήσει ένοπλες εισβολές. Το καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης επέδειξε τη «διεθνιστική αλληλεγγύη» του στέλνοντας τα σοβιετικά τανκς να εισβάλουν στην Ουγγαρία, στην Τσεχοσλοβακία, στο Αφγανιστάν. Ο διεθνισμός ήταν μία υποκρισία των κομμουνιστικών καθεστώτων. Στην πραγματικότητα κάθε κράτος υπεράσπιζε τα εθνικά συμφέροντά του.

4. Ο μαρξιστικού τύπου διεθνισμός οδήγησε ένα τμήμα της ελληνικής Αριστεράς σε απαράδεκτες θέσεις στο Μακεδονικό και σε άλλα εθνικά ζητήματα. Ιστορική συνέχεια αυτών των λαθών είναι η Συμφωνία των Πρεσπών, με την οποία η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ αναγνώρισε την ανύπαρκτη «μακεδονική γλώσσα» και το κατασκευασμένο από τον Τίτο «μακεδονικό έθνος». Επί πλέον έδωσε στα Σκόπια το δικαίωμα να διεκδικούν προσωπικότητες της ελληνικής ιστορίας, όπως είναι οι Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος.

5. Μία άλλη μορφή διεθνισμού είναι η ισοπεδωτική παγκοσμιοποίηση. Και αυτή βρίσκεται σε υποχώρηση. Πρώην υποστηρικτές της, όπως ο Αμερικανός Πολιτικός Επιστήμων Φράνσις Φουκουγιάμα, παραδέχονται ότι έκαναν λάθος στις προβλέψεις τους και δέχονται ότι τα εθνικά κράτη και οι εθνικές ταυτότητες θα συνεχίσουν να διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στις διεθνείς σχέσεις. Μάλιστα ο Φουκουγιάμα στο βιβλίο του με τίτλο «Ταυτότητα» εκφράζει την άποψη ότι η δημοκρατία λειτουργεί καλύτερα μέσα στα εθνικά κράτη.

6. Η αντίθεση προς τον διεθνισμό δεν πρέπει να μας οδηγεί στον ακραίο εθνικισμό και στη μισαλλοδοξία. Πιστεύω ότι η Ορθόδοξη Χριστιανική Παράδοση είναι ο καλύτερος οδηγός για να συνδυάσουμε την οικουμενικότητα και τη διάθεση συνεργασίας με τον πατριωτισμό. Ο Άγιος Νεκτάριος, τον οποίο τιμούμε φέτος για τα 100 χρόνια από την κοίμησή του, είναι Οικουμενικός και τιμάται από όλους τους Ορθοδόξους λαούς. Ταυτοχρόνως επέδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για την ιστορία, την πολιτιστική κληρονομιά και για το μέλλον του έθνους μας.

7. Αν οι Σαλαμινομάχοι ήταν διεθνιστές, σήμερα δεν θα υπήρχε ούτε η Ελλάδα ούτε η Ευρώπη!

Άρθρο στην εφημερίδα ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ, 3.10.2020

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>